

**UIT
MIJ
ZAL JE
GROEIEN**

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

UIT MIJ ZAL JE GROEIEN

AMIR VAHIDI

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6987 2

ISBN 978 90 263 6988 9 (e-book)

© 2025 Amir Vahidi

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Maartje Slijpen & Merel Witteman

Foto auteur © Jeske Van de Staak

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ken je dat, van die droge bloembollen die op een specifieke manier zijn ingebonden en wanneer ze in aanraking komen met water heel langzaam en sierlijk uitvouwen en een subtiële theesmaak afgeven? Een theebloem. Passende naam.

Toen ik er voor het eerst een zag, werd ik er direct door betoverd. Iets waar ogenschijnlijk geen leven meer in zit, volledig opgedroogd, bijna vacuümgetrokken, komt in aanraking met water en in een mum van tijd danst het zich vrij binnen de zwaartekrachtloosheid. Het lijkt zich bijna uit te rekken na een diepe, diepe slaap.

Prachtig is het.

Betoverend, ja.

Toch werd ik na enige tijd droevig van het schouwspel. Want het was even luguber als prachtig. Waar ben ik nu precies toeschouwer van, dacht ik. Het tot leven komen van iets wat dood is, of het tentoonstellen van iets wat dood is.

Kon het niet anders? Moest de bloem eerst dood, voor ik haar op deze manier kon bekijken? Terwijl de bloem zich openvouwt, geeft ze een mooie, warme kleur af aan het water.

Adembenemend sinister.

Ik besloot het bovenal hoopvol te vinden. Nooit te laat om tot iets meer te ontplooien dan je voor mogelijk hield. Het is blijkbaar nooit te laat om je te ontvouwen. Ook al ben je wellicht niet meer wat je vroeger was; een vanzelfsprekende puurheid.

Waarom vertel ik dit? Ja, dat is inderdaad een vraag die je kunt stellen.

Hoe goed je je ook hebt voorbereid, het is altijd – of misschien soms, heel erg, of op z'n minst een beetje – ongemakkelijk om te beginnen. Daarom is het wellicht prettig om klein te beginnen, met grove schetsen. Geen doordachtheid of pientere inzetjes. Nee, laten we gewoon beginnen bij jou. Want jij bent precies dat, klein. Op dit moment lig je alleen in een donkere kamer en ontwaak je langzaam uit een diepe slaap. Gemurmel vanuit de andere kamer lokt je liefdevol uit je dromen terug naar de realiteit. Dromen over een uitgestrekte vlakte, met daarop een berg die zo hoog reikt dat je steil achterovervalt als je hem helemaal omhoog probeert te volgen, een prachtige, majestueuze berg. Met onuitputtelijke wijsheid en geduld en... mijn excuses, we zouden simpel beginnen. Vergeet dit nog maar even.

Het eerste wat er gebeurt is dat de stemmen vanuit de andere kamer iets luider worden, maar nog niet zo dat je ze ook daadwerkelijk verstaat. Het zijn veelal lage mannenstemmen en af en toe een hogere stem die ertussendoor lijkt te dansen. De stemmen van je ouders pluk je er gemakkelijk tussenuit.

Een vreemde energie heeft zich binnen de muren van het

huis genesteld. En een gevoel dat op dit moment alleen nog maar als 'onrustig' omschreven kan worden is al een weekje bezig het zich gemakkelijk te maken in je onderbewustzijn. Jij hebt dit overigens niet bewust door, maar het vindt wel bodem en uit zich ook in je gedrag. Je bent afhankelijkker dan normaal en je bent je moeders geduld flink aan het testen.

Het tweede wat er gebeurt is dat je je langzaam bewust wordt van waar je bent. Je ligt onder een zware wollen deken die vertrouwd aan je huid kriebelt en onder je ligt ook een dikke deken die als matras op de harde vloer is neergelegd.

In je ogen wrijvend werk je jezelf naar een zittende positie. Je houdt je ogen nog net even wat langer dicht dan nodig is. Je vindt het altijd lekker om dingen uit te stellen. Hetzelfde doe je met bijvoorbeeld je fruitsnacks. Die laat je eerst ook altijd even liggen, omdat je, van het idee dat je ze straks nog mag eten, kriebels in je buik krijgt. Persoonlijk vind ik dit een erg schattig trekje van je. Sowieso ben je echt een schattig kind. Heel welbespraakt en vrolijk. Het lievelingetje van al je opa's en oma's, tot grote ergernis van je neven en nichten, maar ook van je moeder, omdat ze nooit streng op je kan zijn met hen in de buurt. Helaas voor jou zijn ze er niet altijd.

Wanneer je eraan toe bent open je je ogen en zie je een felle streep tl-licht die via de schuifdeuren van de kamer naar binnen sluipt en de kamer in tweeën snijdt. Je ogen moeten wennen aan het duister, dus de details van de kamer zijn moeilijk te achterhalen, maar voor nu werkt dat eigenlijk alleen maar in ons voordeel, want, zoals gezegd, voorlopig grove schetsen. De details doen er op dit moment nog niet toe.

Wat je uiteraard wel weet is dat links van waar je ligt een kast is die met een doek in plaats van een deur wordt afgesloten, daar ligt je speelgoed. Daar rechts naast staat een hoge kast

die wel gewoon een deur heeft en in die kast, weet je, liggen de coolste schoenen die je ooit hebt gezien. Je mag ze alleen nog niet aan van mama, omdat je eerst je andere schoenen kapot moet lopen. Ik kan je alvast verklappen dat je eruit zal groeien voor je ze op straat zult dragen. Wel heb je stiekem, als mama niet thuis was, die schoenen uit de kast gehaald en ermee door het huis gerend. Van oma mag je namelijk alles.

Oma.

Even schieten je gedachten naar gisteren, toen je bijna stevig werd aangepakt door je moeder, omdat je de lichtschaakelaar van de wc had afgebroken nadat je eraan was gaan hangen. In plaats van naar je kamer te rennen om te doen alsof er niets aan de hand was, ben je in de deuropening van de keuken, waar je moeder aan het opruimen was, gaan staan om haar met grote, geschrokken ogen – waar alle maar dan ook werkelijk alle schuldbevestiging van de wereld van afdropen – aan te kijken. Zodra ze je zag wist ze natuurlijk dat er iets mis was en nog voordat ze iets hoefde te vragen biechtte jij alles op... arm kind. Je liet haar de kapotte schakelaar die in je kleine handjes lag zien. Ze sloeg met de theedoek richting de grond, wat een grote klap maakte waar je van schrok en ze riep woedend je naam. Je haat het als je naam op die manier door de ruimte klinkt. Zo scherp en afstotelijk. Als dat gebeurt is er altijd een kort moment dat je hoopt dat het niet jouw naam is. Dat de klank niet aan jou toebehoort, maar je weet wel beter. Voordat je moeder je bovenarm kon grijpen om er stevig in te knijpen rende je naar oma, die beneden kleine steentjes tussen de linzen vandaan aan het plukken was. Je kroop onder haar mantel, oma was zoals altijd volledig bedekt, en ging in haar schoot zitten om je te verstoppen. Hoe je moeder ook onderhandelde om je vrij te krijgen uit haar bescherming, zij liet je niet gaan. Maakt

niet uit wat de misdaad was, oma beschermde je altijd.

Terug in de kamer ben je blij dat je op dit moment niet in de problemen bent, hoewel je niet weet hoe er zou worden gereageerd als ze wisten dat je wakker was. Je blijft stilletjes op je plek zitten, midden in de schoot van de kamer. Met het donker als een mantel over je heen. Nog even genieten van het feit dat niemand weet dat je wakker bent, ik verklapte al dat je het leuk vond om dingen uit te stellen. Nu is er nog niets aan de hand. Kon ik maar tegen je zeggen dat je voor altijd mag blijven zitten in deze kamer, want zolang je hier in het donker zit staat de tijd stil. Ben je onzichtbaar voor de grijpgrage handen van het leven die in de coulissen van de kamer staan te popelen om van wal te steken.

Maar het leven gebeurt, of je er nu klaar voor bent of niet. Er is geen ontkomen aan en in de stilte zwelt de onrust aan. Als je op latere leeftijd dezelfde opwellingen ervaart zul je je hand op je middenrif leggen om ze te kalmeren met een beetje warmte en ademhalingsoefeningen, maar nu duwt de sensatie je gewoon naar voren en sta je op om de kamer te verlaten. Voor je de deuren opent kijk je nog even door de kier. Nog één keer uitstellen dan... laatste keer.

Je ziet daar een groepje van zes volwassenen. Drie van je ooms, inclusief je oom Reza, je lievelingsoom, je oma, je mama en met z'n rug naar jou toe, je vader. Ze zitten allemaal op de grond, omdat er, op het tafeltje dat in het midden van de cirkel staat na, geen meubels in huis zijn (dat was toen in heel veel huishoudens in Iran zo). Thee en suikerklontjes, wat pistachenoten en dadels in kleurrijke schaaltes.

Gezellig, in tegenstelling tot de sfeer.

Zodra je de deuren probeert open te duwen verradt het gekraak van het oude hout en het stroeve schuifstelsel je aan-

wezigheid en kijkt iedereen verbaasd om.

Je bent erbij.

Half-half verwacht je dat je meteen terug naar bed gestuurd wordt, maar je vader wenkt je bij zich. Een beetje verrast, maar vooral opgewonden loop je de kamer in. Je glimlacht naar iedereen, maar wat je terugkrijgt stelt je niet gerust. Ze lachen wel, maar er is iets in hun ogen wat lijkt op treurnis (het is medelijden). Je herkent het niet als treurnis, hoor. Dat is wat ik je nu vertel. Voor jou, op dat moment, maakt het dat je maag een klein beetje samentrekt, alsof iemand er met een stevige wijsvinger in drukt.

Je kruipt bij je vader op schoot. Zijn harige arm legt hij diagonaal over je borst heen en hij drukt je stevig tegen zich aan. Dat is prettig. Je past precies met je billen in zijn kleermakerszit. Zo zit je ook altijd bij oma, dus voor even voel je je geborgen.

Je vader vraagt aan z'n broer, jouw oom Reza, om een object dat in de hoek van de kamer staat aan te geven. Een wereldbol met een lampje erin komt tevoorschijn die hij je vervolgens voorhoudt. Ondertussen vertelt hij je dingen die je wel verstaat, maar niet begrijpt. De woorden verlaten zijn mond en bereiken zelfs je oren, maar in je hoofd lijken ze direct te verdampen. Alsof ze niet gehoord willen worden. Alsof ze je proberen te beschermen voor hun betekenis.

Ogen zijn wat dat betreft minder empathisch. Die zien gewoon wat ze zien. Hij draait de aardbol een paar keer rond, legt uit waar jullie nu zijn, Iran, en trekt dan een sierlijke boog met zijn middelvinger naar een andere plek. De bestemming van de vinger is voor jou onbekend (omdat zijn vinger het hele gebied op de kaart bedekt en 'Nederland' jou op dit moment, al zou je het zien, überhaupt niet zoveel zou zeggen).

Hierna wordt het mistig, vlekkelig, moet ik misschien zeg-

gen. Je vindt het altijd leuk om 's avonds in de taxi te zitten, maar dit keer kun je er niet van genieten. Naast de banden die over het asfalt schuren vormen de stemmen van je vader en de chauffeur, die druk met elkaar in gesprek zijn, een monotoon en wrang wiegelied.

Vanuit jouw positie op de schoot van je mama, op de achterbank, volg je het gesprek half, terwijl je de gele lantaarnpalen langs de snelweg voorbij ziet flitsen. Er hangt een zoete geur in de taxi. Hij heeft sowieso iets van gebak of lekkernijen in zijn auto, daar ben je van overtuigd. Je blik schiet onwillekeurig steeds naar het dashboardkastje. Als het ergens ligt, is het daar. Ondertussen leeft je wijsvinger een eigen leven door op de plekken waar het leer van de achterbank gescheurd is in de gelige binnenkant te peuren. Het kussen voelt zacht en het knettert een beetje als je het hard indrukt. Je voelt je vinger er steeds verder in wegzakken, voor je moeder je hand met een stevige ruk wegtrekt: 'Niet doen! Dat is heel erg vies!' (ik zei al dat ze streng kon zijn).

Het warme licht van de lantaarnpalen kalmeert je hoofd, dat je tegen je moeder aan hebt gelegd, en in het ritme van de passerende lampen val je rustig in slaap. Het is per slot van rekening toch diep in de nacht...

Sorry, ik ben niet eerlijk tegen je, het is helemaal geen rustige slaap. Het is zelfs heel rusteloos. Voor je het weet moet je weer uit de taxi. Haastig en ruw word je uit de auto getild, miselijk van de vermoeidheid. Overstuur, gefrustreerd, je weet niet waar je bent en waarom (je bent op het vliegveld). Het is druk, mensen zijn haast paniekerig aan het roepen en iedereen lijkt boos of geïrriteerd of allebei. Jij, in dit midden, maakt het allemaal maar half mee (vlekkerig), maar het stormt in je dromen. Je graaft naar kalmte en begrip, maar ze rennen in

groteske kostuums, pesterig en ongrijpbaar, voor je uit. Eén van je dromen springt eruit, een die je op latere leeftijd ook vaker zult hebben. Je droomt dat je in een toilet ligt waar je onophoudelijk doorheen wordt gespoeld. Je kolkt door de pot, wordt de diepte in gezogen en zult verdrinken, maar steeds, precies op het moment dat je sterretjes begint te zien en je je adem niet meer kunt inhouden en je longen zich, met een grote ademteug willen volzuigen met het kolkende water, stopt het tollen abrupt en lig je weer op dezelfde plek te wachten om opnieuw doorgespoeld te worden. Keer op keer tevergeefs vechtend voor je leven.

Ook buiten je dromen tolt het. Iedereen van je familie is druk in de weer tranen weg te vegen of koffers weg te zeulen. Ik kan je alleen vertellen dat het voelt als een doorlopende nachtmerrie. Je begrijpt niet waarom je steeds in andere armen wakker wordt en niet gewoon in die donkere kamer onder je wollen deken.

Later zul je foto's zien van deze nacht. Het was inderdaad druk op het vliegveld. Alsof heel Teheran – had ik al gezegd dat je in Teheran was? – dezelfde vlucht moest halen. Je zult foto's zien van jou en je vader. Jij koortsachtig slapend in zijn armen, hij met iets wat lijkt op een traan op z'n wang. Het zal de laatste keer zijn dat je je vader zult zien. De man die je als vader herkent zal nog wel een rol spelen in je leven, maar niet meer als vaderfiguur.

Het spijt me voor mijn zakelijke toon, ik weet dat dit nogal veel is om zo direct over je heen te gooien, en ik had nog wel beloofd om rustig te beginnen. Maar zoals ik al zei, het leven gebeurt zoals het gebeurt en er is veel te bespreken.

Vlakte

De kamer is donker als ik mijn ogen open. Zo donker dat het verschil tussen open of dicht nihil is. Het moet nog nacht zijn. Ik sluit mijn ogen en blijf nog even liggen. Mijn lichaam voelt stijf. Ik til mijn arm op om te kijken of dat nog lukt.

Dat lukt.

Ik lig op de grond, die harder aanvoelt dan ik gewend ben. De deken waar ik normaal gesproken op lig is er niet en de wollen deken waar ik normaal gesproken onder lig is ook afwezig. Met dit besef trekt de kou mijn lichaam in en begint aan mijn botten te likken. Mijn lichaam voelt stijf aan.

Het is stil. Eng stil. En in die stilte lijkt een onrust aan te zwellen. De kamer beeft er lichtelijk door. Instinctief adem ik een keer heel diep in en uit en besluit dan dat het tijd is om overeind te komen. Ik kijk de kamer rond. Het enige wat zichtbaar is zijn de twee grote schuifdeuren die vreemd verlicht lijken in het donker. Als door kaarslicht, maar de bron van het licht is niet te achterhalen.

Ik sta op. Zet een paar stappen richting de deuren, maar nog voor ik ze bereik glijden ze open. Het gekraak dat normaal gesproken door het huis klinkt blijft uit. Er zit iets van spanning

in hoe ze opengaan. Ze lijken geen geluid te durven maken. Een hand komt tevoorschijn uit het zwart en grijpt de mijne vast, trekt er even uitnodigend aan en ik loop zonder aarzeling de kamer uit, maar wanneer ik de schuifdeuren passeer komen we niet in de woonkamer, zoals ik had verwacht. Een bedwelvende warmte drukt op mij en de stad waarin ik me ineens bevind neer. Overal zijn stemmen, auto's en hevige drukte. Het licht is zo fel dat het lang duurt voordat het geen pijn meer doet aan mijn ogen. Veel tijd om te wennen heb ik niet. Er is haast, merk ik. Met grote passen word ik de stad door gejaagd, geen idee waarheen.

Ik loop langs grote wegen waar aldoor files staan, een enorme rotonde met in het epicentrum een prachtig gebouw. Het ademt vrijheid, zo trots en statig staat het daar in het zonlicht. Ik passeer mooie stalen poorten met versieringen erop waar groen bovenuit steekt en lange straten ingelijst door mooie hoge bomen. De stad zindert. Het ruikt overal naar eten en smog. De mensen lachen vriendelijk naar me, maar in hun ogen lees ik een treurnis die ik niet kan plaatsen.

Alsof hun ogen een geheim hebben.

Alsof ze zeggen: 'Het is hier niet wat het lijkt.'

Alsof er een kwaad door de straten beweegt dat niet benoemd mag worden.

Op een hoek van een straat zie ik twee bebaarde mannen in uniform een jonge vrouw naar een busje escorteren. Zij protesteert en roept, maar de mensen om haar heen doen niets. Ook ik doe niets, ik vergeet zelfs de hand die me de stad door jaagt en sta als aan de grond genageld het tafereel te aanschouwen. De vrouw probeert los te komen uit de greep van de mannen, maar ze zijn te sterk voor haar.

Ze schreeuwt.

Een van de mannen geeft haar een klap op haar hoofd en ze valt neer, half op de grond, half in het busje. Met grote ogen sta ik te kijken hoe de mannen haar in de bus tillen en terwijl een van de twee de schuifdeur van de bus dicht wil gooien kruisen onze blikken elkaar.

Een ogenblik.

Ik, nog steeds vastgelijmd aan de straatstenen, met tranen in mijn ogen, hij een waanzinnige blik van woede. Een verbinding tussen ons wordt verbroken. Een bittere smaak vult mijn mond. Gif brandt onze verwantschap door. Maar daar is weer de hand. Grijpt me stevig vast dit keer en trekt me mee. Weg uit deze scène, weg uit deze stad.

Vanuit een kabelbaan zie ik de stad achter ons verdwijnen. Langzaam stijgen we boven de smog uit en wordt de lucht helderder en schoner. Mijn longen happen dankbaar naar de schone lucht. Weemoedig kijkt de stad me na. We weten allebei dat we elkaar niet meer zullen zien. Hoe we dit weten? Intuïtie, denk ik. Maar het is zo, het is een afscheid. Ik druk mijn voorhoofd tegen het raam van de gondola en adem tegen het glas terwijl ik met een laatste blik de stad in mijn herinnering probeer te branden. Het raam beslaat en de stad verdwijnt achter mijn uitademing. En ik verdwijn in de wolken. Ik sluit mijn ogen en ben direct de straten, de geuren, de architectuur, de mensen en de wortels die mij en de stad met elkaar verbonden vergeten.

Een paar keer wrijf ik flink over mijn gezicht en wanneer ik weer om me heen kijk is alles anders. De gondola is verdwenen, de wolken zijn weer waar ze horen en ik sta weer op de grond. Een open vlakte, zo ver als ik kan zien, strekt zich naar alle kanten uit. Groen, geurig en midden lente.

In de verte speelt de wind met het lange gras en tekent er

vrolijk verschillende kleuren groen mee. Overal waar ik kijk staan bomen met de lekkerste soorten fruit; kersen, granaat-appels, vijgen. Bessenstruiken bedekken als enkelwarmers de stammen en ik zie velden watermeloenen, zo weids dat ik al buikpijn krijg door ernaar te kijken. Rivieren meanderen sierlijk tussen de bomen door en watervallen verhullen de horizon in zachte mist.

En ik kijk, met wijd opengesperde ogen, om nog meer blikveld te creëren, om het allemaal in me op te nemen.

Het is magisch.

Haast onaards.

Een schaduwspel, veroorzaakt door plukjes wolken en zonlicht, danst over het grasland en de wind streelt mijn gezicht met verschillende geuren en tussen al die geuren is er één die eruit springt. Eén die ik niet direct thuis kan brengen. Een aardse en honingzoete geur prikt scherp en fris door het palet heen. De geur heeft iets medicinaals, zonder chemisch te zijn. Wanneer ik de geur volg, zie ik het. Een veld vol met saffraankrokussen. Boven het veld kleurt de hemel prachtig oranjegoud. De pollen zwieren speels met de wind de lucht in. Mijn mond smakt werktuiglijk. Enthousiasme vindt bodem in mijn benen en activeert ze. Eerst langzaam, dan met grotere en snellere passen, beweeg ik me richting de bloemen. Eenmaal aangekomen durf ik geen stap meer te zetten. Bang ze te beschadigen. Ze op wat voor manier dan ook te doen schrikken met mijn aanwezigheid. Met mijn handen maak ik een kommetje onder een van de bloemen en zweef met mijn neus vlak boven de stampertjes om de geur nog dieper in me op te nemen, zodat ik hem nooit zal vergeten. Ik heb zin om mezelf volledig te bedekken met die gele kleur, maar voor ik de kans krijg mezelf te laten meeslepen door deze behoefte word ik onderbroken.

Een hand op mijn schouder. Precies, de hand. Die was ik compleet vergeten. De hand drukt een klein schepje in de mijne. Verward kijk ik ernaar.

Moet ik graven?

Moet ik hier graven?

Waarvoor?

Elke aantasting van deze vlakte voelt verkeerd. Ik heb nog niet eens overwogen om iets van het fruit te plukken, zo heilig voelt ze aan. Deze plek, nog zo onbeschadigd, onaangeroerd zelfs. Behalve door elementen die haar lief proberen te hebben. Nog zo vol van mogelijkheid. In al haar weelde voelt ze nog jong aan. Als dit in een korte tijd al kan ontstaan, wat zou deze plek dan kunnen worden als het mag doorgroeien zonder sturing. Zonder schuring. In onvoorwaardelijke veiligheid.

Maar het gewicht van het schepje dat in mijn handen ligt brengt me terug naar het hier en nu. Het weegt meer dan je zou denken voor een schep die niet groter dan mijn onderarm is, maar de bedoeling van het werktuig lijkt het een onnatuurlijke zwaarte te geven. Alsof zijn doel – het omscheppen van aarde – het sterker verbindt met de zwaartekracht. Het wil naar de aarde. Bij alleen al het idee dat dit schepje in de aarde zal verdwijnen beginnen mijn handen te gloeien, alsof ze geslagen zijn. Begint mijn tong te branden alsof er iets heets op ligt.

En toch, blijkbaar moeten dingen gebeuren zoals ze bedoeld zijn. Wanneer ik zoek naar de hand die mij de schep gaf, ontmoet mijn blik een tweede schep. Waar ik met al mijn kracht de mijne weg probeer te houden, zie ik de tweede met een mooie boog, eerst omhoog en dan met de neus richting de aarde bewegen. In een reflex steek ik mijn hand uit.

Tevergeefs.

De schep en de aarde begroeten elkaar vriendelijk. Zo daad-

krachtig als de schep, zo gewillig is de aarde. Het smaakt naar naïviteit. Alsof deze vlakke, zelfs als het op haar af wordt geprojecteerd, geweld niet weet te herkennen. In de handen van onschuld kan zelfs een sabel een dienblad zijn.

Een scherpe steek onweert over mijn slaap. Ik moet mijn ogen erdoor dichtknijpen. En wanneer ik ze weer open, zie ik dat op de plek waar de schep, tussen de bloemen, rechtop in de aarde steekt, de saffraankrokussen beginnen te sterven. Van het felle, bijna vibrerende paars naar een vochtig, rottend bruin.

De schep schept de aarde op en op het blad blijft een verschrompeld hoopje bloemen liggen. De aarde zelf droogt snel uit. En dat hoopje aarde wordt tussen mij en de schepper geworpen.

Een hoopje dode aarde, tussen de levendige saffraankrokussen.

Het steekt lelijk tegen elkaar af.

Het hoort niet bij elkaar.

Het zou niet mogen.

Opnieuw gaat de schep de aarde in en opnieuw sterft een stukje van de vlakke, maar dit keer blijft het daar niet bij. De dood verspreidt zich als een inktvlek over de vlakke. Het hoopje aarde tussen mij en de schepper wordt steeds wat hoger. Machteloos kijk ik toe, terwijl ik mijn eigen schep met verzuurde armen in een houdgreep bij de grond probeer weg te houden.

Volledig lamgeslagen staar ik naar mijn voeten. Ik beseef niet wat er precies gebeurt. Minuten verstrijken, of is het langer? Als ik opkijk zie ik, op een berg dode grond voor mijn neus na, niets meer. De hand met de schep is verdwenen. Dan valt me op dat ook de wind is gaan liggen. Het volledige veld met saffraankrokussen is gestorven. De rest van de vlakke lijkt on-

gedeed te zijn. Gelukkig, wil ik denken, maar de treurnis die in de lucht hangt duwt de opluchting uit mijn hoofd. Een eindje verderop zie ik nog altijd het groene gras, maar onder mijn voeten is de aarde stil. Waar ik ben is het doodstil.

Een vreemde sensatie rondom mijn maag trekt mijn aandacht. Alsof op die plek een vuist zich balt en naar binnen duwt. Ik leg mijn hand op de plek en probeer die met wat warmte te kalmeren, maar dat gebeurt niet, sterker nog, ze lijkt zich aangemoedigd te voelen. Voorovergebogen draai ik me om in de richting van waar de vuist heen duwt, wellicht probeert ze me wel te vertellen dat ik hier weg moet. Dat ik moet vluchten. De gondola moet zoeken om deze vlakte te verlaten. Alsof die wil zeggen, je bent hier te lang gebleven. Alsof die wil zeggen, je had hier nooit mogen komen. Je moet ook geen vreemde handen volgen. Ik vervloek mezelf zachtjes. Ik ben naïef. Wat zal mijn moeder denken. Ik denk aan mijn moeder, maar ik kan me haar gezicht niet herinneren. Dan hoor ik een stem achter me. Een jong, dun stemmetje.

‘Hallo, jongen.’

Ik draai me langzaam om, niemand. Voorzichtig loop ik om het bergje aarde heen om te zien of daar iemand is. Niets dan vlakte.

‘Je vader zal niet meer terugkomen,’ hoor ik de stem zeggen.

Mijn vader... ook nu probeer ik een gezicht voor me te zien. Ook nu mislukt dat en bij gebrek aan iets anders om naar te kijken, kijk ik naar het bergje. Dan komen langzaam de contouren van een gelaat tevoorschijn op het oppervlak van het bergje. Ik zou eigenlijk moeten schrikken, maar ik wil niet onbeleefd zijn. Dus ik schrik niet.

‘Wie ben jij?’ vraag ik.

‘Hij heeft me gevraagd of ik op je wil letten. Dat zal ik doen. Altijd.’